

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Η ΚΟΡΗ...

Διαβαίνει ή κόρη ή λιγερή στην έρημά και πάει,
 Κ' οί λιγαριές κ' οί αγράμπελες που άνθουν στην στρατά πλάϊ
 — Έλα, τής κράζουν, λιγερή, τά δλόδροσά σου νάτια
 Ν' άδερφοφθούν με τάνθια με τά μουχομυρουδάτια.
 Κ' ή κόρη τρέχει χαρωπή και τους άνθους θερίζει
 Κι' δλόμορφα τά στήθη της και τά μαλλιά στολίζει.

Διαβαίνει ή κόρη ή λιγερή με τάνθια στολισμένη,
 Και μέσ' στά δάση που περνά, νεράϊδα ζηλεμένη,
 — Κ' έμένα τόν νεράκι μου της τραγουδάει κ' ή βρύση
 Τά δυό οροδοχειλάκια σου προσμένει νά δροσίσει.
 Και τρέχει ή κόρη ή λιγερή και διαμασμένη πίνει,
 Πίνει άπ' τ' δλόχιονο νερό που εκεί ή βρουσούλα χύνει.

Διαβαίνει ή κόρη ή λιγερή με νάξια, με χαμάρι,
 Και καθώς βλέπουν τά πουλιά τέτοια όμορφα και χάρι
 Σκορπιούνται γύρω της τρελλά με χίλια τραγουδάκια,
 Με χίλια άγάπης τρυφερά κ' δλόγωνα λογάκια.
 Και μαγεμένη ή λιγερή γροικεί δλόγυρα της
 Που έρωτευμένα τά πουλιά λαλούν στο πέρασμά της.

Διαβαίνει ή κόρη ή λιγερή όλη όμορφα και κάλλη
 Κ' ένας τρελλός τραγουδιστής γλυκά κ' αυτός της ψάλλει.
 Με τραγουδάκια δλο καμώ και με τόν ταμπουρά του
 Τα ζηλεμένα νάτια της και τόν τρελλό έρωτά του.
 Μά άκούει και τόν τραγουδιστή ή κόρη που διαβαίνει
 Κι' ούτε γυρίζει να τόν δη, μά πάει...καμαρωμένη...

Πέτρος Βασιλικός

Σ' ΤΗΝ ΟΥΔΗΝ

(Μίμησις από τόν Όράτιον)

Άπό δω κ' άμπρός, στοχάζου
 θά βροντούνε πιο άνάγια
 'ς τά κλειστά παράθυρά σου
 τά τρελλά τά παλληκάρια
 κ' ύστερα από έρω, δειπνο
 δέν θα σού χαλούν τόν ύπνο.

Ός κ' ή πόδια σκευρωμένη
 'ς τό κατόφλι της θά μνήν
 και πιο σπάνια θ' άρκαόσαι
 ένα νιο έρωτοκαμμένο
 να σού ψάλλη : «Έσύ κοιμάσαι
 ένώ γώ για σέ πεθαίνω !»

Φτάνει ή όρα, γρη κ' έρημη
 για άκατάδεκτην άγάπη
 είτες Άσπρου είτε Άράπη
 να προσκλαιγασαι με θέρημ
 και ύάκωπο με κρύο τρώμο
 σέ παρμένο ένα δρόμο.

Τό βοριά που θά μανίζει
 με τού φεγγαριού τή χάση.
 Σάν ό έρωσ σέ φλογίζει
 και ό πόθος κυφοβράσει
 γέρον 'ς τό έμπνο σου σηκότι,
 θήμου την σκληρή σου νιότη.

Κι' άδικα άς μη χολοσκάνη
 ή καρδιά σου, άν για στεφάρη
 προτιμούν δροσάτια κρινα
 ή σταχτόχλωρη μερσίνα
 και σκορπούν τά μεριμμένα
 'ς τους άνέμους, μειδημένα.

I. Γρουάρης

κάτω ! Δέν κάθουμαι πουθενά! Σάμπως ήρθαμε δώ να στρώσουμε
 κάτω :

Και γυρίζοντας στον Όσμάν Μπέη, πάντα με τό καρποφύλλι
 στο χέρι, του λέει :

— Νά, με λίγα λόγια : Η συμφωνία μας είναι να μη σέ περιά-
 ζουμε, να μη μάς περιάρθης. Θέλεις; ή δέ θέλεις ; "Αν δέ θέλεις,
 πάλι ό "Άλη Πασσά;—Πασσά, πάλι έμεις; δερβεναγάδες; !»
 — Άμ έδω που ήρθαμε, τότε δέκοφε ό Γέρος, ήρθαμε για να
 τά φτειάζουμε με τό Μπέη και να ήσυχάζουμε πιά και μείς.

— Αυτό θέλω και γώ, ειπε ό Όσμάν Μπέης, ριχνοντας πλά-
 γιες; ματιές στον όπλισμό του Γιάννη του Ζορμπά που έξακολου-
 θησε να σερραγιώνη επάνω-κάτω. Σε μία στιγμή στρογγυλοκάθησε
 πάλι με τό πασιό του, και έμεινε κει ώς του κλεισθηκε ή συμ-
 φωνία.

Και γίνηκε μία προσωρινή ειρήνη με τους Τούρκους, ως που
 άναψε τό ντουφεκι της 25ης Μαρτίου 1821.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΥΝΙΚΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Τά ψάρια και ή άγάπη τών γυναικών. Τά σπίατα και οί πι-
 στές γυναίκες. Η γνώμη του Άριστίππου περι φιλίας. Τό
 μέγχορ του Σίμου. Που άλλου να φτύση έκτός από τό πρό-
 σωπο του οικουμενίστου ; Ό έρωσ της Υπαρχείας προς τόν
 Κράτη. Η πρό του γάμου δοκιμασία κλπ.

Κάποιος ειπε μία μέρα στον κυνικό φιλόσοφο Άριστίππο ότι ή
 Λατς ή Κορινθία, μαζί με την όποιαν συνέξη ό φιλόσοφος, δέν
 τόν άγαπούσε.

— Και τί με νοιάζει έμένα για αυτό ; απήντησε ό Άριστίππος.
 Ούτε... τά ψάρια φαντάζομαι, μ' άγαπούν. Αυτό έν τούτους δέν
 μ' έμποδίζει να τά τρώγω με μεγάλη όρεξη.

Στόν ίδιο κυνικό φιλόσοφο, ό σινάδελφός του Διογένης, έλαμε
 μία μέρα παρατηρήσεις γιατί ζούσε με μία γυναίκα που ειχε ένα
 σωρό φίλους πριν άπ' αυτόν.

— Με έκπληττεις ! του απήντησε ό Άριστίππος. Θά εύρισκες
 τάχα έπιλήρημο άν κατοικούσα σ' ένα σπίτι, τό όποιον ειχε άλλους
 ένοίκους πριν από μένα ; !...

Ό ίδιος ό Άριστίππος δέν έστειρε καμμίαν έκτίμησιν ούτε προς
 την φιλία :

— Οί τρελλοί και οί βλάκες, συνήθιζε να λέη, την έπιζητούν
 για να ικανοποιήσουν τά μικροσυμφερονάκια τους. Ένώ οί φρό-
 νιμοί δέν φροντίζουν παρά μόνο για τόν έαυτό τους.

Ό έπιστάτης του βαθυπλούτου τυράννου τών Συρακουσών
 Διονυσίου Σίμος, άν και άμφιβόλου ήθικης άνθρωπος, ειχεν πολυ-
 έλεστομο μέγαρο, με πλούσιες και μεγαλοπρεπείς αίθουσες.

Ματαιόδοξος καθώς ήταν, εκάλισε κάποτε στο σπίτι του τόν
 φιλόσοφο Άριστίππο για να του έπιδείξη τά πλούτη του. Ό φιλό-
 σοφος άφου έβριζε μία ματιά στα βαρύτητα χαλιά και στις πλού-
 σιες τοιχογραφίες; έγύρισε και...έφτυσε κατά πρόσωπο τόν οικοδε-
 στήτη. Ό Σίμος τάχασε.

— Με συγχαίρεις, του ειπε τότε άπαθώς ό Άριστίππος άντι
 άλλης δικαιολογίας, αλλά άν έφτυνα πουθενά άλλου ύπηρες φόβος
 να λερώσω και να καταστρέφω τίποτε.

Η πολύφρωνος κόρη τών Άθηνών Υπάρχεια ειχε σαγηνευθή
 τώσον από την ευχακτία και τά σοφίσματα του κυνικού φιλοσό-
 φου Κράτη, ώστε, παραφρονώντας τους καλλίτετους γαμβρους που
 της έπροξέθεναν, απεράσασα να τόν νυμφευθή. Οί γονείς της, κα-
 τήβηλλαν κάθε προσπάθεια να την μεταπέισουν. Του κάκου όμως.
 Η Υπάρχεια τους εδήλωσεν ότι εάν δέν της έδιναν ως σύζυγο
 τόν κυνικό φιλόσοφο θά αυτοκτονούσε !...

Οί γονείς της, άπελπισθέντες, απεάντησαν στον ίδιο τόν φι-
 λосоφο για να μεταπέιση την κόρη τους και να την κάμη να τόν
 άηδιάση. Ό Κράτης τότε δείχνοντάς της την καμπούρα του και τό
 άσημο πρόσωπό του, της ειπε :

— Ίδου τί έχεις έρωτευθη !...

Και δείχνοντάς της κατόπι τό πενιχρό δισάκι του και τό
 όδοιολογικό του μπαστούνι, έπρόσθεσε :

— Ίδου και ή μόνη μου περιουσία. Σκέψου καλά : Έάν έπι-
 μείνη; να γίνης γυναίκα μου, πρέπει τότε να σημερισιθής και την
 αθλιότητά μου και να ζήσ όπως ζω έγω...

Η Υπάρχεια, άντι άλλης, άπαντήσασ τον άγάλλασε άποκαλών-
 όνος τον σύζυγό της. Ύστερα από λίγο έγινε ό γάμος. Η Υπά-
 ρχεια άλλαξε την πολυτελή φορεσιά της με κουφέλια, και έκτοτε
 διηγε τόν άηδη βίο τών κυνικών.

Ένας από τους λίγους κυνικούς φιλοσόφους; οί όποιοι κατά την
 μαρτυρία τών αρχαίων, ειχαν πραγματική αξία, ήταν και ό προ-
 αμαρθεσις φιλόσοφος Κράτης.

Για να μωροσήη να έπιδουθή άποκλειστικά στη μελέτη, άλλοι
 μέν συγχαίρεις άναφέρουν ότι επέταξε όλα τά χολημάτα του στη
 θάλασσα φωνάζοντας : «Τέλος πάντων ειμαι έλευθερος !», άλλοι
 δέ ότι κατέθεσε όλη την περιουσία του σ' έναν τραπεζίτη, με
 την έντολή να την παραδίδη αργότερα στα παιδιά του, εάν ήσαν
 άμαθη και κουτά, εάν δέ έγινοντο φιλόσοφοι να την μοιράση στο
 κοινόν.

Μία μέρα τόν ερώτησαν :
 — Σε τί χρησιμεύει, τέλος πάντων ή φιλοσοφία ;...
 — Στο να μωροήη να ζή κανείς μόνον με λαγυνάκια, απήντησεν
 ό Κράτης, και χωρίς άνησυχίες και στενοχώριες...